

VĀ•VOZ ĀĀESKĀ•CH ZBRANĀ•

ĀĀEtrtek, 26 ĀĀMĀ-jen 2017

ZpráviĀ•ka o tom, Ā•e Ā•eští zbrojaĀ•mi prodali nĀ•jaké ty houfnice AzerbajdĀ•Ānu (pĀ•es mezinárodní zákaz), v mé zapadla. DĀ•je se toho hodnĀ• a nejĀ•astĀ•jši reakcí byla radost, Ā•e jsou naši zbrojaĀ•mi šikovní. Víme vyzbrojujeme? No ano. Budou stĀ•ilet na Armény v Karabachu. Ā•e tam není válka? Ale kdeĀ•e!

Na velikonoce 2016 tam AzerbajdĀ•Ān útoĀ•il tanky a bitevními vrtulníky a obyvatele nejbliĀ•ši pĀ•íhraniĀ•ní ve kteĀ•í nestaĀ•ili vĀ•as uprchnout, azerbajdĀ•Ānští vojáci vyvraĀ•dili stylem, za který by se nemusela stydĀ•t komanda. Narazil jsem dokonce na pár reakcí, Ā•e je to dobĀ•me, protoĀ•e pomĀ•Āeme osvobodit, nebo vrátit AzerbajdĀ•ĀncĀ•m Karabach. Pravda, reagovali tak nejspíš lidé, kteĀ•í o regionu tušili maximálnĀ•, Ā•e je nĀ•kde na východĀ•. Ā•e nĀ•kdo mĀ•Ā•e na vĀ•ci nahlíĀ•et takhle, mĀ• inspirovalo k aspoĀ• základní informaci, oĀ• jde. PojĀ•me vystopovat, jak vypadalo v historii.

AzerbajdĀ•Ān se na mapĀ• objevuje poprvé v 11. století. Tehdy se daly do pohybu kmenové svazy OghuzĀ• (TurkĀ•) do té doby Ā•ijících ve StĀ•ední Asii. SeldĀ•uĀ•tí Turci ovládli Bagdád, pĀ•isvojili si titul chalífy a vpadli i do Palestiny. Menš kmenový svaz Azerských TurkĀ• se v té dobĀ• usadil jiĀ•ĀnĀ• od Kavkazu. Panství SeldĀ•ukĀ• se brzy rozpadlo, ale AzeĀ•mi u zĀ•stali.

JeštĀ• v 18. století je najdeme na pomezí Arménie a Persie (Hranice Perského impéria jsou zde znaĀ•eny Ā•ĀutĀ•). Z dnešního hlediska je zajímavé podívat na dalši historická fakta. Erzerum leĀ•í v západní Arménii.

Kurdistán ještĀ• nesahá k jezeru Van. Baku je ještĀ• arménské. CoĀ• je pravda Ā•ásteĀ•ná - bývalo to hlavní mĀ•sto Albánského kníĀ•ectví, a to bylo etnicky pomĀ•rnĀ• pestré. TvoĀ•ili ho pĀ•íslušnici nĀ•kolika menšíoch kavkazských etnik, vĀ•etnĀ• ArménĀ•. Šlo o kĀ•esĀ•anský stát s velmi silným arménským vlivem. Kdybychom to Ā•eských Ā•tenáĀ•mi zkusili nĀ•jak velmi velmi hrubĀ• pĀ•ípodobnit - tak jako ĀĀeské království tvoĀ•ily zemĀ• ĀĀechy, Moravsko a za LucemburkĀ• Lucembursko, Arménii tvoĀ•ila Západní Arménie (jádro státu), východní Arménie, Albánie a Kilikie (vzdálenĀ•jši enkláva na pobĀ•eĀ•í StĀ•edozemního moĀ•e). V 18. století byla Západní Arménie a Kilikie pod nadvládou Osmanské Ā•iše, Východní Arménie vĀ•etnĀ• kavkazské Albánie pod nadvládou Perské Ā•iše. A Persie ovládala i AzerbajdĀ•Ān. Jak z mapy vidíte, je mnohem jiĀ•ĀnĀ•j, neĀ• byste ho dnes hledali. BĀ•hem 19. století východní Arménii ovládlo carské Rusko. A zaĀ•al pomalý migraĀ•ní proud AzerbajdĀ•ĀncĀ• na sever. PĀ•estoĀ•e jsou Ā•išitši muslimové jako Peršané, od poĀ•átku byl jejich vztah napjatý, protoĀ•e v dobĀ• seldĀ•ucké vlády se jak SeldĀ•uci tak AzeĀ•mi vehementnĀ• snaĀ•ili poturĀ•it obyvatele obsazených území - a Peršané jim to nezapomněli.

Ke konci 19. století migrace spojená s populaĀ•ním boomem AzerĀ• zpĀ•sobila existenci "Nového AzerbajdĀ•Ānu". Ten leĀ•el severovýchodnĀ• od "Starého", zhruba od Baku na jih. Demografický vývoj naavíc smĀ•Ā•oval k tomu, Ā•e v tomto "Novém AzerbajdĀ•Ānu" i nĀ•kdeši historické Albánii se AzeĀ•mi stávali majoritním obyvatelstvem.

Velký zvrat pĀ•išel v roce 1908, kdyĀ• v Turecku zvíĀ•ila ultranacionalistická islamistická Mladoturecká strana a zaĀ•ala razit myšlenku vybudování "Velkého Turecka", Ā•iše všech TurkĀ•. Jakkoli byla tahle vize nereálná, odstartovala masakry všeho netureckého obyvatelstva. Na území Osmanské Ā•iše došlo v roce 1915 ke genocidĀ• ArménĀ•, Ā•ekĀ• a PontĀ•. JenĀ•e klid nebyl ani na území "Nového AzerbajdĀ•Ānu", pĀ•estoĀ•e šlo o území kontrolované carským Ruskem. Ve všech oblastech s výrazným podílem azerského obyvatelstva propukly pogromy a hromadná vraĀ•dĀ•ní ArménĀ•, které zpĀ•sobily útĀ•k pĀ•eĀ•ivších z pobĀ•eĀ•í oblastí do hor. V Baku a dalších mĀ•stech tak získali majoritu AzeĀ•mi. Následovalo nĀ•kolik pĀ•ekotných let a snah situaci normalizovat, o kterých píšu v minulém Ā•lánku. BohuĀ•el vyústily koordinovaným vpádem Leninových bolševických armád ze severu a Ataturkových ze západu.

ArménĀ•m zĀ•stala menši Ā•ást východní Arménie. Celou západní Arménii, vĀ•etnĀ• hlavního mĀ•sta Van obsadili Turci a Kurdové. Na území "Nového AzerbajdĀ•Ānu" Lenin ustavil AzerbajdĀ•Ānskou SSR a pĀ•isoudil jí rozsáhlé oblasti obývané po celé historické období Armény.

V roce 1923 je vše korunováno smlouvou v Lusanne, která vyhovovala pĀ•edevším zájmĀ•m západních mocností, které si rozebraly vliv nad ropnými poli kolem Perského zálivu, a také Ataturkovi a Leninovi. KurdĀ•m upĀ•ela právo na vlastní stát, aĀ•koli jim ho zĀ•astnĀ•ní celou dobu slibovali. ArménĀ•m sebrala naprostou vĀ•tšinu jejich zemĀ• - kdyĀ• uĀ• jsme nahoĀ•me pĀ•ípodobĀ•ovali k historickým zemím Koruny ĀĀeské, stalo se nĀ•kdyby z Ā•eského státu zbyla jen Morava s hlavním mĀ•stem v Olomouci, a na Prahu nebo Ā•ip jsme koukali jen dalekohledem pĀ•es hraniĀ•ní ostanaté dráty. V této dobĀ• má kromĀ• mnoha jiných sporĀ• koĀ•meny spor o Karabach. Zatímco z oblasti Karrs a NachiĀ•evan Arménii uprchli, v Karabachu zĀ•stali po celou dobu SovĀ•tského impéria. ZmĀ•nilo se to v roce 1994, kdy se SovĀ•tský svaz rozpadl a nastala pĀ•íležitost opravit aspoĀ• nĀ•které šílenosti zpĀ•sobené Karrskou a Lousanskou smlouvou. Po krátké dobĀ• tak Arménii z Karabachu vybojovali nezávislost na AzerbajdĀ•Ānu. Po mezinárodním nátlaku se Karabach nestal souĀ•ástí Arménské republiky, ale vytvoĀ•il vlastní Karabašskou republiku, kterou vĀ•tšina zemí považuje za samozvanou.

Od té doby se vleĀ•e neomluvitelný stav, kdy svĀ•t ohánĀ•jící se právy na sebeurĀ•ení mluví o "okupaci" a odmítá uznat pĀ•íslušnost Karabachu k Arménii. AĀ•koli jde o historické území Arménie a je (a vĀ•dy bylo) kontinuálnĀ• obývané výhradnĀ• Armény. Na hranicích s AzerbajdĀ•Ānem tu panuje stav trvalé latentní války. Za tichého pĀ•íhlíĀ•ení všech zemí, vĀ•etnĀ• Ā•eské republiky. Karabach prostĀ• není okupovaný, naopak, Karabachu se povedlo se od azerské okupace osvobodit. Jak je moĀ•né, Ā•e k nám pĀ•ítékají informace tak divnĀ• pokroucené? Vnímejme, jak probíhá v BarcelonĀ• boj o referendum o národním sebeurĀ•ení, Ā•i jak stejné referendum probĀ•hlo v Kurdistánu. A jak absurdnĀ• západ pomohl AlbáncĀ•m v ukradení Kosova. Jeden z dĀ•vodĀ• je banální: Peníze. AzerbajdĀ•Ān má ropu. I ĀĀeská republika ji kupuje. A za peníze z ropy si azerbajdĀ•Ānští politici kupují politiky západních zemí, vĀ•etnĀ• ĀĀER. MoĀ•ná si uvĀ•do Ā•e jedna taková kauza nedávno praskla. I kdyĀ• odhalila jen stĀ•ípek, docela to staĀ•ilo. Druhý dĀ•vod je vojenský. AzerbajdĀ•Ān je pod ochranou Turecka. A Turecko je Ā•len NATO. NATO se tedy k AzerbajdĀ•Ānu chová, jakoby

o dobrého spojence. I Česká republika se tak chová. Těti dŕvod je islám a jeho vliv na pŕdŕ OSN. Azejsou muslimové, Arméni jsou kŕesŕané. Na pŕdŕ OSN se proto nepovede prosadit ŕádná opatŕení chránící Arménii. V tom je postavení Arménie velmi podobné postavení Izraele. A vrátím-li se k tŕm houfnicím - zachytil jsem komentáŕ, ŕe do rukou Al Kaidy jsme je neprodali, tak co. Ve skuteŕnosti v tom není velký rozdíl. Proдали jsme je agresivnímu islámskému státu, který s nimi napadne Arménii. Jestli je to jenom pouhý obchod a peníze nesmrdí? No to opravdu nevím, tyhle budou rozhodŕ brzy umazané od krve. TOMÁŠ; HOUŠKA